

Hồi 35

Sợ Phái Quy Nghiêm Trị Đêm Khuya Bỏ Chạy

Lâm Ngọc Bích rẽ qua góc núi hướng Tây Nam, giở hết khinh công chạy nhanh như tên bay. Nàng không muốn đi chung với Hoàng Chí Anh vì cảm thấy hổ thẹn, đau khổ...

Nàng chạy trong nháy mắt đã tới rừng mai, mới đi chậm chậm lại. Từng luồng gió nhẹ thoảng qua, tỏa ra mùi thơm hoa mai dịu dịu, nhưng vẫn không làm tỉnh lại tâm tình đau khổ muôn bề. Đôi mắt nàng hoa lên, đầu óc choáng váng không đi được nữa. Nàng ngồi dựa lưng vào gốc mai, nhắm mắt tĩnh trí.

Đêm đã hết canh tư, vòm trời đầy sao, ánh sáng mờ mịt. Lâm Ngọc Bích nhìn cảnh lơ mơ thấy rừng hoa mai nở tràn, mùi thơm thoảng qua theo những luồng gió nhẹ.

Nàng trầm nghĩ:

“Những chuyện ta làm mà rủi sự phụ biết được thì quyết không còn thấy mặt người nữa. Nhưng có điều khổ nhất là đại sư huynh thì chịu đựng đau khổ vì ta. Còn Tô Hùng lại tỏ ý lạnh nhạt với ta...”

Nàng cảm thấy cuộc đời lênh đênh, đang mắc phải nỗi đau khổ vô ngần.

Nghĩ đến đây, nàng không thể nén được lòng tủi khổ. Đôi hàng nước mắt chảy ràn rụa. Lâm Ngọc Bích khóc không ra tiếng, chỉ nghe những cơn nấc dài não nuột.

Một hồi lâu nàng chìm đắm trong cơn mê...

Bỗng nhiên, có một giọng dịu dàng gần bên mình, hỏi:

- Con ! Có phải Bích nhi không? Sao lại ngồi đây khóc như vậy ?

Âm thanh tuy dịu hiền nhưng Ngọc Bích nghe như tiếng sét vào tai, giật mình tỉnh lại, chùi khô nước mắt, nhìn qua hoảng sợ hỏi:

- Sư phụ ! Sư phụ ! Con... con...

Nàng muốn nói sự thật cho sư phụ nàng hay, rồi lấy kiếm tự sát vì lòng nàng quá ân hận:

“Ta đã dung thứ kẻ thù trong thạch thất Trường Xuân Cốc là nơi phụng tự pháp thể mấy đời của sư tổ phái Côn Luân. Hiện giờ ta đã làm mất vẻ trang nghiêm thanh khiết của các bậc tiền bối.”

Nàng quyết định như vậy, nhưng đến lúc nói thì không đủ can đảm thốt ra.

Ngọc Chánh Tử mỉm cười nói:

- Con có việc gì cứ nói thật với sư phụ đi. Sư phụ có thể giúp con.

Tuy lời nói không gắt gỏng nhưng Ngọc Bích nghe đau như kiếm nhọn đâm vào tim gan. Những luồng khí uất xông lên, đôi mắt choáng váng như muốn xỉu xuống.

Đột nhiên có một bóng người chạy lẹ tới.

Lâm Ngọc Bích thấy người mới chạy tới thì nàng càng kinh sợ hơn. Đôi mắt sững sờ nhìn cánh tay mặt bị rách cả một vạt tay áo, máu thấm ướt cả người, thở hổn hển, tới gần bên Ngọc Chánh Tử gọi:

- Sư thúc...

Chưa dứt lời thì người ấy đã xỉu dưới chân Ngọc Chánh Tử.

Chuyện hãi hùng xảy đến quá đột ngột ! Ngọc Chánh Tử cũng phải mất bình tĩnh, vội đưa tay ra đỡ người ấy lên, giải gấp huyết Mệnh Môn.

Người ấy thở ra một hơi dài, mở mắt ra nhìn ngơ ngẩn. Ngọc Chánh Tử hỏi:

- Tại sao vậy, hãy nói mau ?

Người ấy chính là Hoàng Chí Anh, đệ tử của Thông Linh đạo trưởng. Chàng thở dài một hơi dài thăm nảo, cố nhịn cơn đau, mắt liếc nhìn Ngọc Bích một cái, rồi hổn hển nói:

- Đệ tử luôn qua sau núi, gặp một thiếu niên áo vàng...

Hoàng Chí Anh nói đến đây thì thở một hơi dài mệt nhọc không nói nữa.

Ngọc Chánh Tử nóng lòng hỏi:

- Thiếu niên ấy bây giờ ở đâu ?

Chí Anh ngập ngừng một lát mới nói:

- Đệ tử gặp hắn tại Trường Xuân Cốc...

Chàng nói chưa dứt lời, Ngọc Chánh Tử quay lại bảo Ngọc Bích:

- Mau ra tay băng bó vết thương cho đại sư huynh con, để cầm máu lại và đưa gấp về Tam Nguyên Cung giao lại cho nhị sư bá con chữa trị.

Lời nói chưa dứt, bà ta đã chạy vút đi hơn mấy chục thước rồi.

Ngọc Bích nhìn thấy vết thương của Hoàng Chí Anh dài hơn ba tấc, máu chảy như xối. Nàng giật mình xé vạt áo đạo phục, cột chặt vết thương nơi cánh tay mặt cho đại sư huynh nàng, và than:

- Đại sư huynh ! Muội đỡ huynh về Tam Nguyên Cung, để nhị sư bá kịp thời cứu chữa.

Hoàng Chí Anh lạnh lùng cười, nói:

- Sư muội chạy mau đi ! Để mặc huynh ! Vết thương của huynh tuy không nhẹ, nhưng nghỉ một lát là có thể trở về được.

Ngọc Bích giật mình hỏi:

- Đại sư huynh ! Tại sao vậy ?

Chí Anh lắc đầu cười nhạt nói:

- Thôi thôi ! Sư muội đừng có nói nhiều nữa ! Huynh hiểu cả rồi ! Người thiếu niên áo vàng đó võ công giỏi hơn huynh nhiều. Sư muội chạy mau lên đi, chứ đừng đợi tới khi Tam sư thúc trở về, sợ lúc ấy muốn chạy cũng đã muộn.

Ngọc Bích mặt biến sắc, hai hàng lệ rơi, hoảng hốt hỏi:

- Hắn... hắn đã nói hết chuyện cho huynh nghe rồi sao ?

Chí Anh cười nhạt, nói:

- Không có, nhưng có thể đoán được. Sư muội, có lẽ hôm nay huynh còn sống thì sau này chúng ta cũng không gặp nhau nữa. Mỗi tình chất chứa mười mấy năm trong lòng huynh, đêm nay huynh phải nói hết. Nếu có lời nào không vừa ý xin sư muội bỏ qua cho.

Ngọc Bích quá cảm động, ôm đầu khóc nức nở, than:

- Muội ân hận, thẹn đến chết đi ! Đại sư huynh ! Huynh có tình nồng nhiệt đối với muội như vậy thì nay muội nên dùng kiếm tự sát là hơn.

Hoàng Chí Anh đứng dậy, nắm tay Ngọc Bích cười dịu dàng nói:

- Sư muội ! Nơi này chúng ta không nói chuyện được nên đi nơi khác.

Chàng cười nói nhưng trên trán mồ hôi ra như tắm. Chàng nắm tay Ngọc Bích mà tay chàng run rẩy không ngừng.

Tâm hồn Ngọc Bích rối loạn, cứ theo bước Chí Anh dẫn đi. Hai người đi nhau băng qua rừng mai, vượt lên khỏi hai đồi núi, xuống dưới chân núi.

Hoàng Chí Anh kéo Ngọc Bích ngồi xuống nói:

- Sư muội ! Sư muội còn nhớ nơi này không?

Ngọc Bích chỉ ngửa mặt nhìn sao nhấp nháy trên vòm trời khuya, không hề nghe đến lời nói của Chí Anh.

Chàng thở một hơi dài, đưa tay trái lắc vai Ngọc Bích, miệng kêu:

- Sư muội ! Sư muội...

Nàng “ừ” một tiếng, từ từ nhìn lại, hai hàng nước mắt rưng rưng, cười thê thảm, hỏi:

- Đại sư huynh ! Huynh giận muội không?

Hoàng Chí Anh lắc đầu cười nói:

- Huynh không bao giờ giận sư muội !

Ngọc Bích bất giác ngã đầu vào ngực Chí Anh, khóc tức tử, nói:

- Huynh đối với muội rất tốt ! Lòng muội đã đau khổ lại càng thêm đau khổ ! Muội không thể bỏ đi được, phải trở về quỳ trước mặt sư phụ. Muội muốn sư phụ dùng kiếm đâm muội chết, mới giải được nỗi đau khổ cho muội.

Chí Anh khích động tâm tình, nước mắt chảy ràn rụa, tay trái vuốt nhẹ mái tóc huyền óng ả của Ngọc Bích, trong lòng không biết bao nhiêu lời muốn nói, nhưng miệng chẳng thốt ra lời nào. Chàng cảm thấy tiếng khóc của Ngọc Bích thê thảm như đổ quỳên kêu. Mỗi tiếng khóc khiến lòng Chí Anh đau như cắt. Chàng chỉ biết cắn răng, nuốt lệ ôm sâu.

Mười mấy năm nay, người đẹp mà ngày đêm đã quay cuồng trong tâm hồn Chí Anh, nay được nàng nằm bên mình, làm sao chàng không rung động tâm thần. Nỗi khổ đau như tiêu tan, chàng quên hẳn cánh tay mặt bị thương nặng.

Lúc chàng đưa tay mặt lên, vết thương đau nhói. Chàng mới sực tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn trời. Ánh sao đã biến dần. Chàng trầm nghĩ:

“Dù thế nào nàng cũng đi ! Nếu ta cứ dần dà mãi đây, tất vết thương thêm trầm trọng.”

Chí Anh đẩy nhẹ Ngọc Bích ra, đứng phắt dậy, nói:

- Sư muội ! Sư muội đừng khóc nữa ! Đêm đã qua canh năm rồi ! Sư muội hãy đi đi !

Ngọc Bích đưa tay áo chùi khô nước mắt, sắc mặt cương quyết nói:

- Muội không đi ! Muội muốn gặp sư phụ.

Chí Anh lạnh lùng cười, nói:

- Tam sư thúc mướn sư muội. Nhưng bà ta lúc này không thể cứu muội được. Không lý sư muội cam chịu quy luật trường trị sao ?

Ngọc Bích điềm nhiên nói:

- Muội đã làm sai, dù có chết cũng không hận !

Hoàng Chí Anh đứng suy nghĩ một lát, nói:

- Trời đất rộng bao la, tại sao chết trong Tam Nguyên Cung?

Ngọc Bích cảm thấy như có luồng khí lạnh chạy khắp mình, thầm nghĩ:

“Không sai, tuy ta muốn chịu chết tức khắc trước mặt sư phụ, nhưng trước khi hành hình phải triệu tập đồng môn để kể hết tội ta, như thế thì xấu hổ lắm ! Không thể chịu được.”

Thấy nàng ngẫm nghĩ mãi mà không nói, Chí Anh lên tiếng:

- Trời sắp sáng rồi, huynh cũng không tiện ở nơi này được nữa.

Dứt lời, chàng xoay mình bước đi...

Ngọc Bích thầm nghĩ:

“Thế này là đại sư huynh có ý muốn cho ta tránh khỏi sự trừng trị của sư môn.”

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy hối hận. Nhớ lại mấy năm về trước, nàng đã lạnh nhạt đối với Chí Anh, nên nàng vừa khóc vừa gọi lớn:

- Đại sư huynh ! Đại sư huynh!

Chưa dứt lời thì nàng đã tung mình đuổi kịp Chí Anh rồi.

Hoàng Chí Anh quay đầu lại hỏi:

- Sư muội còn muốn nói chuyện gì ?

Ngọc Bích vừa khóc sụt sùi, vừa đáp:

- Sư huynh đối với muội tình nồng nhiệt như thế, muội... muội...

Hoàng Chí Anh ngảnh mặt, cười to nói:

- Đời huynh như vậy đã đủ rồi ! Sư muội hãy chạy tránh khỏi nơi này lập tức.

Ngọc Bích thấy vết thương của chàng, máu còn chảy, nhỏ nhẹ nói:

- Đại sư huynh ! Huynh để muội băng lại vết thương cho huynh nhé !

Chí Anh gật đầu, miệng hé một nụ cười hài lòng. Đôi mắt say sưa nhìn vẻ mặt nhu mì tuyệt đẹp của Ngọc Bích. Chàng vừa xúc động vừa thương hại cho nàng.

Chí Anh thở một hơi dài than:

- Sư muội ! Tuy huynh chưa hành hiệp trên giang hồ nhưng thường nghe sư phụ và các sư thúc nói những điều nguy hiểm trên giang hồ. Nay sư muội chỉ có một mình thì phải chú trọng đề phòng mới được.

Hai hàng lệ của Ngọc Bích như chuỗi ngọc trắng rơi lã chã trên má hồng. Nàng mím chặt đôi môi đỏ mọng đáp:

- Muội xin nhớ lời huynh.

Hoàng Chí Anh ngoảnh mặt nhìn chân trời phía xa, nói:

- Trời sắp sáng rồi, sư muội hãy đi đi ! Nhưng phải cởi bỏ đạo phục để khỏi ai chú ý đến.

Dứt lời, Chí Anh bỏ đi...

Lâm Ngọc Bích đứng ngây ngất một hồi. Cho đến lúc Chí Anh khuất bóng, nàng mới quay mình cất bước. Ngọc Bích ngập ngừng đi qua đồi núi gập ghềnh. Bao nhiêu tâm sự quay cuồng trong đầu óc.

Nàng thầm nghĩ:

“Bây giờ ta phải chịu cảnh cô đơn lưu lạc. Chân trời mênh mông như thế này, ta biết đi về đâu ?”

Hoàng Chí Anh đi quanh qua góc núi, ẩn mình vào bóng cây tùng đảo mắt nhìn lại, thấy Ngọc Bích chầm chậm đi về hướng Tây với dáng điệu thê thảm, dần dần khuất mất trong cánh rừng đêm hiu quạnh.

Chí Anh tuy hết lời khuyên Ngọc Bích chạy đi, nhưng khi thấy nàng thật tình bỏ đi thì chàng cảm thấy thương tiếc vô cùng. Chàng đứng nhìn, một hồi lâu mới tỉnh lại, chạy gấp về Tam Nguyên Cung.

Hoàng Chí Anh chạy về tới ngoài cổng Tam Quan thì thấy có bóng người chớp động. Trong nháy mắt có bốn đạo nhân mang kiếm, chạy ra cửa quan.

Bốn người đó vừa thấy Hoàng Chí Anh, chấp tay cúi đầu nói:

- Đại sư huynh về rất đúng lúc ! Chúng tôi đang đi tìm huynh đây.

Chí Anh giật mình hỏi:

- Sư phụ đâu ?

Người đạo nhân bên trái đáp:

- Sư phụ đang ở sau điện đợi đại sư huynh đó.

Hoàng Chí Anh gật đầu chạy lẻ vào cửa quang, băng qua mấy lớp thềm, vòng ra hậu điện. Bốn đạo nhân ấy cũng chạy theo.

Đây là một ngôi nhà kiến trúc đồ sộ. Cột nhà đều điêu họa rất cổ kính, tường đá quét vôi trắng, tám cây đèn sáp cao hơn ba thước, chiếu sáng khắp trong cung lộng lẫy.

Thông Linh đạo trưởng mặc đạo phục xanh ngồi giữa, sau lưng hai tiểu đồ đứng hầu. Bốn chàng trai mặc đạo phục đứng hai bên.

Còn Tam sư thúc Ngọc Chánh Tử ngồi chiếc ghế gỗ thông bên hữu.

Hoàng Chí Anh bước vào cung, xá mình xuống đất, thưa:

- Đệ tử Chí Anh, bái chào sư phụ.

Thông Linh đạo trưởng quay lại hỏi:

- Lâm sư muội của người đi đâu rồi ?

Chí Anh run sợ đáp:

- Dạ, dạ, Lâm sư muội băng bó vết thương cho con, rồi kiêu biệt đi, không biết đi về đâu.

Thông Linh đạo trưởng mỉm cười nói:

- Người lớn gan lắm ! Ta hỏi người, cái tội diệt tổ, phản sư đối với phái Côn Luân chúng ta, phải chịu trừng trị thế nào ?

Chí Anh mồ hôi ướt như tắm, đáp:

- Tội phản sư, diệt tổ trong phái qui chúng ta phải chịu tội tử hình.

Thông Linh đạo trưởng mặt biến sắc, đôi mắt sáng ngờ, lạnh lùng hỏi:

- Người là thủ tọa đệ tử, đã biết rõ giới luật thâm nghiêm của chúng ta, nên phải nói thật Lâm sư muội người đi đâu rồi ?

Chí Anh đáp:

- Đệ tử thật không biết sư muội đi về đâu !

Thông Linh đạo trưởng biết chàng không nói láo bao giờ. Nhưng nghe chuyện xảy ra quá lạ, nên ôn tồn hỏi lại:

- Người thật tình không biết sao ?

Chí Anh đau xót, đáp:

- Thưa sư phụ! Đệ tử không biết được!

Ngọc Chánh Tử lòng nóng như lửa đốt, tiếp lời:

- Sư huynh đừng gắt hỏi sư diệt nữa. Vì nghịch đồ đã dám giấu người vào nhà đá Trường Xuân Cốc thì chắc nó đã có âm mưu từ lâu rồi. Nhưng tiếc là muội khổ tâm dạy dỗ nó mất mười mấy năm nay, giờ hoàn toàn phí hết.

Lời nói mỗi lúc mỗi thấm thiết.

Thông Linh nghe qua, rồi nói:

- Xét về tánh tình của Bích nhi thường ngày thì thấy việc này xảy ra quá tình cờ. Sư muội cũng không nên tự trách. Vì trước mắt chúng ta còn nhiều việc đáng nghi ngờ, phải kiểm soát lại cho rõ ràng, rồi mới xử sự sau.

Ngọc Chánh Tử đứng dậy, nói:

- Chưởng Môn sư huynh luận xét rất đúng nhưng khổ nỗi bây giờ không bắt được bội đồ, để theo luật lệ mà trừng phạt. Muội nghĩ nó lúc này tránh đi chưa xa. Vậy để muội khởi hành truy bắt nó về.

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Chưa biết nó đi về hướng nào thì truy theo nó không dễ đâu.

Ngọc Chánh Tử cương quyết nói:

- Bội đồ tội đã rõ ràng, dù nó chạy khắp chân trời, muội cũng phải cho nó chết dưới thanh kiếm của muội.

Thông Linh đạo trưởng đứng phắt dậy, quay đầu ra lệnh cho hai tiểu đệ tử :

- Đem đại sư huynh các người tạm giam vào nhà đá, chưa được lệnh của ta, không được để nó rời khỏi một bước.

Hai tiểu đệ tử cúi đầu vâng lệnh, đưa Hoàng Chí Anh rời khỏi điện.

Ngọc Chánh Tử nói:

- Hắn bị thương không nhẹ, sư huynh nên chữa bệnh cho hắn trước rồi hãy giam cũng không muộn gì.

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Vết thương đó các đồ đệ có thể chữa cho hẳn được rồi. Chúng ta cùng đuổi bắt bội đồ là hơn.

Ngọc Chánh Tử suy nghĩ một hồi, đáp:

- Đại sư huynh chưa tìm ra hành tung mà tính như vậy lại thêm rắc rối. Hiện giờ Tô Hùng võ công khá lắm, xem ra hẳn có ý quấy phá Tam Nguyên Cung. Nếu sư huynh đi tìm bắt Ngọc Bích, bỏ trống nơi đây thì không tiện. Hơn nữa sức một mình muội là đủ bắt nó rồi.

Thông Linh đạo trưởng than:

- Tiểu huynh vô đức, để đến nỗi bị nhục mấy đời tổ sư. Nhưng sự việc xảy ra quá bất ngờ không thể xét gấp được. Hơn nữa chuyện quan trọng là phải truy tầm hành tung của đại sư huynh mà chúng ta chưa lo được. Vậy huynh và sư muội chia nhau đi tìm đại sư huynh trước. Rồi sau này chúng ta hãy tương kiếm trên giang hồ, truy nã bội đồ cũng không trễ.

Ngọc Chánh Tử gục đầu xoay mình tiến ra trước điện. Thông Linh đạo trưởng còn đứng lại phân công bốn đệ tử rồi mới đi ra.

Hai người ra khỏi Tam Nguyên Cung thì trời đã sáng. Ngọc Chánh Tử theo hướng Đông Nam chạy đi. Thông Linh đạo trưởng thì chạy về hướng Đông Bắc.

Kim Đỉnh Phong nằm về phía Đông Nam núi Côn Luân. Bắc giáp A Di Kim Sơn, chạy qua muôn ngàn thung lũng, rồi tiếp đến một bãi sa mạc rộng mênh mông. Phía Tây đi sâu vào giữa lòng núi Côn Luân, đều là những đồi núi triền miên. Còn phía Nam lại đi về Tây Tạng, có nhiều đồi núi cao hiểm trở, ngăn chặn. Chỉ có hướng Đông Nam và Đông Bắc mới thoát ra được.

Lâm Ngọc Bích đã nhiều lần theo Ngọc Chánh Tử đi du hiệp Trung Nguyên nên những đường tắt ra núi đều thông hiểu.

Lâm Ngọc Bích thở thẩn một lúc, tinh thần mới tỉnh lại, thầm nghĩ:

“Ta tuy được sư phụ thương mến nhưng lúc này cũng không thể che chở tội lỗi cho ta được. Vì phái qui Côn Luân rất nghiêm, nếu ta trở về sẽ bị khép về tội phản sư, bội tổ, thì phải bắt về Tam Nguyên Cung để hành hình. Như thế chỉ để lại sự đau lòng cho ân sư, vậy ta nên thoát khỏi nơi này là hơn.”

Nhưng nàng nghĩ đến ơn cao nghĩa nặng của sư phụ thì cứ đứng do dự một hồi. Bỗng nhiên trong đầu óc Ngọc Bích hiện ra hình ảnh của chàng trai tuấn tú Tô Hùng. Nàng thầm nghĩ:

“Sự tình đã xảy ra thế này thì ta cũng cần phải gặp Tô Hùng một lần chút. Dù ta có chết cũng chết trước mặt chàng...”

Nàng nghĩ đến Tô Hùng, liền thay đạo phục, mặc áo quần đen, nhắm theo hướng Đông Bắc gỏ khinh công chạy như tên bay. Dù cho Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử có đuổi theo nàng cũng không kịp.

Đây là đoạn đường dài, qua không biết bao nhiêu là đèo ải hiểm trở, mãi đến mấy trăm dặm không thấy một bóng nhà nhưng Ngọc Bích đi ra quá bất ngờ, không kịp mang theo một tí thực dụng nào. Nàng chỉ dùng hột tùng và nước suối cho đỡ đói khát.

Nhưng có nhiều ngày đến hột tùng cũng không có mà ăn, nàng phải bắt các loài chim dùng đỡ đói. Vốn từ nhỏ đến lớn Ngọc Bích theo Ngọc Chánh Tử chưa bao giờ ăn các loại thịt cá. Nhưng lúc này vì đói quá cũng phải sát sanh.

Nàng trải qua mấy ngày đêm chạy mãi, mới đến Thanh Hải nhưng trong mình không có một nén bạc nào, làm sao ghé khách sạn được. Nàng chỉ còn có cách bắt chim, thú ăn qua ngày, còn đêm thì nghĩ nơi các cổ miếu.

Tuy ngày đêm phải chịu cảnh dầm sương giải nắng, đói rét, nhưng nàng nghĩ đến phái Côn Luân là môn phái chính trong võ lâm, mà nàng đã bội sư bỏ trốn thì đâu dễ gì thoát khỏi kỷ luật nghiêm khắc của Chưởng Môn, nên nàng không có ý định trở về Tam Nguyên Cung.

Ngày ấy, Ngọc Bích tới huyện thành Sùng Ninh, tại Tứ Xuyên. Đột nhiên nàng cảm thấy tay chân tê liệt, mặt nàng xây xẩm, cả thân người run cầm cập. Nàng thầm nghĩ:

“Ngoài trời mưa to gió lớn, ta bị nhiễm phong sương. Bây giờ phải tạm vào khách sạn nghỉ đỡ một vài bữa, uống thuốc cho khỏe lại. Nếu không có tiền thì ta thế đỡ thanh bảo kiếm này cho họ, rồi mai sau đến chuộc.”

Nhưng không ngờ nửa tháng nay nàng bị nhiễm phong sương quá nặng nên đến lúc vào nghỉ trong khách sạn thì bệnh tình phát ra quá nhanh. Suốt ngày ấy liên tiếp những cơn nóng, lạnh Ngọc Bích nằm mê man, không biết gì cả.

Tiểu nhị đưa trà lên, chỉ thấy nàng nằm thiêm thiếp trên giường, không còn cử động được nữa. Hắn lại thấy nàng quần áo dơ bẩn, sợ hãi thầm lo:

- Bệnh tình của nàng hình như nặng lắm ! Nếu xảy ra việc không may thì phải mất tiền cơm, tiền phòng mà còn phải ra hầu quan lãnh tội.

Từ trước đến giờ tên tiểu nhị làm nghề này, đã có đôi mắt tinh đời. Thấy Ngọc Bích áo quần dơ dáy thì có ý khinh khi. Đột nhiên hắn thấy trên mình Ngọc Bích có thanh bảo kiếm, làm cho hắn giật mình, thầm nói:

“Thiếu nữ này nghèo đến quần áo không đủ mặc, lại mang gươm trong mình, như vậy không phải người lương thiện gì ?”

Bỗng lúc đó Ngọc Bích trở mình, kêu lên:

- Tiểu nhị ! Tiểu nhị ! Cho ta ly nước ! Ta khát nước quá !

Tiếng kêu nghe thanh tao, tiểu nhị nhìn nàng không chớp mắt.

Lâm Ngọc Bích từ lúc rời khỏi núi Côn Luân chỉ mặc bộ trang phục cụt màu huyền, cho đến nay cũng chưa thay. Bộ trang phục này vốn trước kia Ngọc Chánh Tử may cho nàng, để dắt ra giang hồ cho tiện nhưng ngày thường nàng ít mặc.

Lúc gặp Tô Hùng, nàng nghe Tô Hùng hỏi “tại sao mặc đạo phục” nên nàng tưởng Tô Hùng không thích cho nàng mặc bộ áo đạo phục đó. Lúc nàng trở về Tam Nguyên Cung cố thay bộ trang phục màu huyền cho hợp với ý Tô Hùng.

Hơn nữa, suốt tháng nay nàng chạy đường rừng núi, cả ngày đêm dầm mưa giải nắng, chỉ mặc có bộ trang phục này, đã bị nhiều lớp bụi đường đóng dày lại. Thành thử lúc Ngọc Bích vào khách sạn, tiểu nhị lãnh đạm không hề chăm sóc đến.

Lúc nàng tỉnh dậy gọi nước, mà tiểu nhị lại đến rất gần, nhưng hắn đang suy nghĩ, lo

sợ đủ điều, nên không để ý đến lời nàng gọi.

Ngọc Bích thấy hấn cứ đứng sững mãi, nên lớn tiếng hỏi:

- Ta gọi nước, người có nghe chưa ?

Tiểu nhị đang ngơ ngác nhìn, bỗng nghe nàng gắt giọng, giật mình đáp:

- Có ! Có liền !

Hấn quay mình rót nước đưa lại. Ngọc Bích gượng ngồi dậy, không ngờ cơn nóng trong người đang hành, sức đã kiệt ngồi dậy không nổi.

Bất giác tiểu nhị thấy cảm động, đưa tay đỡ nàng. Cơn nóng làm điên người, Ngọc Bích bỗng tung tay đánh ra một chưởng. Nghe “bốp” một tiếng và tiếp theo “bịch” hai tiếng nữa, thì tiểu nhị đã bị trúng một đấm vào vai mặt, cả người lảo ly nước văng ra hơn ba thước té nhào xuống đất.

Khổ thay nước sôi trong ly mới rót ra còn nóng bỏng, tưới lên mình hấn. Hấn vừa đau vừa nóng kêu lên rất thảm thiết.

Lâm Ngọc Bích bị cơn nóng làm sảng người, nàng nằm mê luôn.

Đến lúc tỉnh thì trời đã tối, trên kệ cửa sổ bên giường thấp một ngọn đèn dầu, ánh sáng lơ mờ, cả phòng đều biến thành màu vàng nhạt.

Ngọc Bích cảm thấy khát nước, cố gượng dậy bước xuống giường đi lại bên bàn. Đi được mấy bước thì nàng té xỉu xuống đất. Nàng phải bò lại phía cửa sổ, nương theo vách tường đứng dậy, chầm chậm đến chỗ có để bình trà, uống hết nước.

Uống xong, nàng cảm thấy khỏe lại. Nàng trở lên giường, nằm yên tĩnh ngủ mê đi.

Đến trưa hôm sau, Ngọc Bích mới thức dậy, thấy một lão già độ năm mươi tuổi, đứng bên giường.

Lão già đó dáng điệu hiền từ, nhìn nàng cười, hỏi:

- Đại cô nương, người đã khỏe chưa ?

Ngọc Bích lạnh lùng cười. Lão nói tiếp:

- Bệnh của cô rất nặng, tôi cho người đi mời thầy đến chữa cho cô nương rồi.

Ngọc Bích nói:

- Tôi không có tiền, mà trên mình cũng không có món gì quý báu, chỉ có thanh kiếm phòng thân, đáng giá chừng hai lượng bạc, nhờ lão bán giúp để trả tiền thuốc.

Lão lắc đầu, cười nói:

- Người đi lỡ đường, thiếu tiền là chuyện thường, còn tiền thuốc men để lão giúp cho.

Nàng nghe lời nhân từ của lão, quá cảm động nói:

- Tôi chưa gặp ông bao giờ, được ông giúp đỡ như vậy, tôi đâu dám nhận.

Lão chưa kịp trả lời, thì tiểu nhị đã đưa người thầy thuốc vào.

Người thầy thuốc xem mạch cho Ngọc Bích xong, lắc đầu nói:

- Bệnh tình không nhẹ, vì phong hàn nhập vào trong cơ thể đã lâu ngày. Tôi chỉ biên toa bốc thuốc thử, uống có hiệu quả không khó biết.

Nói xong, lương y cầm bút biên toa, rồi bỏ đi ra.

Ngọc Bích thấy người thầy thuốc vẽ mặt ngạo nghễ, lòng quá tức nói:

- Lão bá ! Xin lão bá đem trả lại đơn thuốc cho hấn, tôi không uống đâu !

Lão già cười, ôn tồn nói:

- Đại cô nương, đây không phải sự tức giận, vì thầy thuốc đó là đệ nhất danh y ở thành Sùng Ninh của chúng tôi. Từ trước đến giờ, ông ta thăm bệnh cho ai đều cũng có cử chỉ như vậy. Nhưng toa thuốc của lão thần diệu vô cùng.

Ngọc Bích vừa định trả lời, bỗng nghe có giọng nói:

- Ngựa của ta phải cho ăn thêm hai cân đậu nành với một chén rượu tốt. Lúc ta ăn cơm xong còn có mấy việc gấp nữa...

Giọng nói nghe quen thuộc, Ngọc Bích giật mình, cố vận sức nhảy xuống giường, chạy hai ba bước tới ngoài cửa, đứng dựa vách nhìn thì thấy Tô Hùng mặc áo vàng, tay dắt con Xích Vân Truy Phong đang nói với tiểu nhị.

Lâm Ngọc Bích không biết mình kinh sợ hay quá mừng, mà chỉ đứng sững, dựa vào cửa, miệng nói không ra tiếng.

Tô Hùng quay mặt vào nhà thấy Ngọc Bích. Chàng giật mình liền giao ngựa cho tiểu nhị, rồi bước nhanh tới bên Ngọc Bích.

Lúc này tâm hồn Ngọc Bích chứa đầy sung sướng, hình như có mấy trăm lời muốn nói ra một lần, nhưng không biết nói câu nào trước. Sự xúc động trấn áp, làm chấn động cả tinh thần, đôi mắt nàng hoa lên, đầu óc như quay cuồng, nhìn sững vào Tô Hùng.

Tô Hùng với bình tĩnh, nhìn Ngọc Bích cười nói:

- Chỉ có một mình người đến đây sao ? Có phải sư phụ người đuổi xuống núi không ?

Giọng nói không một tí cảm tình, thương hại. Mỗi câu nói ấy, Ngọc Bích cảm thấy như một mũi nhọn đâm vào tim mình.

Ngọc Bích không thể nhịn nổi, đưa tay tát vào mặt Tô Hùng. Chàng lượn bàn tay qua, nắm nhẹ cổ tay nàng, rồi cười ha hả nói:

- Có chuyện gì cứ chậm chậm nói không được sao ? Mới gặp nhau mà động thủ, làm dữ như vậy...

Đột nhiên Tô Hùng thấy tay nàng nóng như lửa, liền hỏi:

- Sao ? Người đau hả ?

Ngọc Bích tức đến bật cười, nói:

- Tôi có chết đi nữa cũng không cần đến người...

Nàng nói chưa dứt câu, đã té xỉu xuống. Tô Hùng vội bồng nàng vào phòng để nằm yên trên giường.

Lão già đó cầm toa thuốc đi lại bên Tô Hùng, nói:

- Người này bệnh không nhẹ đâu...

Tô Hùng quay mặt lại, lạnh lùng hỏi:

- Bệnh nặng như vậy, sao không nhờ đến ông lo ?

Lão già ngơ ngác, đáp:

- Tôi thấy cô nương này có một mình trong khách sạn mà gặp bệnh tình nặng như thế, nên tôi có mời thầy thuốc tới xem mạch, cho toa thuốc này là...

Tô Hùng đưa tay lấy toa thuốc, cười nói:

- Ông có lòng tốt quá ! Vì ông sợ người ta kiện đền nhân mạng chứ gì ?

Lão bị Tô Hùng liên tiếp chế nhạo, quá tức giận, mặt biến sắc, trả toa thuốc, quay mình bỏ đi.

Tô Hùng cũng không thèm đếm xỉa tới toa thuốc, thò tay vào túi, lấy ra một viên đơn hoàn, bỏ vào miệng Ngọc Bích.

Đơn hoàn đó là một thứ thuốc linh diệu, do trăm thứ thuốc quý sưu tầm trong núi sâu, rồi mới cho vào lò luyện thuốc, nấu đúng một trăm ngày mới thành. Thuốc này hiệu lực rất mạnh, chữa được bách bệnh.

Lâm Ngọc Bích uống thuốc trong chốc lát đã tỉnh lại. Lúc này, Tô Hùng ngồi mãi bên giường, đưa tay sờ lên trán Ngọc Bích, tâm hồn cảm thấy có phần thương cảm.

Lâm Ngọc Bích mở mắt thấy Tô Hùng ngồi bên mình, nàng từ từ nhắm mắt lại. Bao nhiêu hờn giận trong lòng Ngọc Bích dần dần biến mất, trở thành những niềm sung sướng khó tả. Nàng nhoèn một nụ cười chứa đầy cảm mến nhưng chưa nói được.

Tô Hùng biết nàng đã tỉnh nên cười, nói:

- Người đã uống thuốc đơn hoàn của tôi, bệnh tình đã khỏe hơn một nửa rồi đấy, chỉ cần nghỉ thêm một ngày nữa, bệnh sẽ khỏi hoàn toàn

Ngọc Bích mở bừng mắt, gắt giọng nói:

- Ai bảo người cho ta uống thuốc làm gì ?

Chàng mỉm cười, nói:

- Giận tôi sao ? Vậy thì đánh tôi cho hả giận !

Ngọc Bích ngồi phất dậy, đưa tay tát vào mặt Tô Hùng, nghe “bép bep” hai tiếng. Tuy hai cái tát trong giận dữ, nhưng lại rất nhẹ nhàng. Hơn nữa nàng không nhẫn tâm.

Quả nhiên, Tô Hùng cứ ngồi yên để cho Ngọc Bích đánh, rồi cười hỏi:

- Người còn giận tôi không? Nếu còn giận thì đánh thêm vài cái nữa !

Ngọc Bích không nhịn nổi bật cười, nói:

- Người thật ngoan quá !

Nàng nói dứt lời, đã cả thấy xây xẩm mặt mày, choáng váng đầu óc, ngã xủ xuống giường.

Tô Hùng đưa tay đỡ nàng nằm lại, và nói:

- Bệnh tình của người tuy đã khỏi, nhưng sức lực chưa bình phục, phải nằm yên nghỉ một lát, để tôi đi gọi bát cháo cá tươi cho người ăn.

Tô Hùng đi nhanh ra cửa phòng. Ngọc Bích muốn gọi chàng lại, để bảo chàng là nàng không thể ăn đồ tanh, nhưng nghĩ lại hơn nửa tháng nay, nàng đã ăn hết bao nhiêu loại chim thú mà tự tay nàng đã sát sanh.

Nàng thở một hơi dài rồi nín lặng.

Thuốc đơn hoàn thật là thần diệu ! Ngọc Bích uống vào trong chốc lát, cảm thấy bệnh tình đã khỏe nhiều. Nàng nằm trên giường ôn lại mọi việc vừa xảy ra, như một cơn ảo mộng.

Đối với Tô Hùng, nàng cũng không biết yêu hay là hận. Đến lúc này nàng cũng chưa

rõ. Nàng nằm suy tư trong giây lát, tiểu nhị bưng lên một bát cháo cá.

Ngọc Bích đã một ngày đêm chưa ăn, giờ lại gặp được cháo cá tươi nên ăn một hơi hết bát cháo ấy.

Ngay lúc đó, Tô Hùng lại dắt về người thợ may và cười nói:

- Người nghỉ thêm một ngày thì có thể hồi phục như xưa. Trong thời gian nghỉ, để lão thợ may làm xong bộ trang phục cho người, rồi sáng mai chúng ta lên đường.

Ngọc Bích hỏi:

- Người muốn dắt tôi đi đâu ?

Tô Hùng cười, nói:

- Muốn đi xem cảnh đẹp thì tôi sẽ dắt người dạo phong cảnh ở Giang Nam.

Nàng chau mày cúi đầu suy nghĩ, không nói.

Tô Hùng cười khe khẽ:

- Người sợ sự phụ của người truy tầm phải không?

Ngọc Bích gật đầu, vẻ mặt kinh sợ, nói:

- Tôi muốn tìm một nơi hẻo lánh, ít người đến để ẩn thân.

Tô Hùng mỉm cười nói:

- Người cố lẩn tránh mà không nói.

Bây giờ Ngọc Bích tuy bệnh tình đã khỏe, nhưng tâm tư có nhiều mâu thuẫn phải đắn đo, mà vẫn không quyết định được.

Sáng hôm sau, người thợ may đưa bộ trang phục đến. Ngọc Bích thay áo quần mới. Bộ y phục này làm tăng vẻ yếu điệu, thanh nhã của nàng. Đầu nàng chít khăn xanh, mình mặc áo huyền trang, choàng thêm chiếc áo lạnh, chân mang giày kiêu, vai mang bảo kiếm.

Tô Hùng sớm lựa cho Ngọc Bích một con ngựa tốt, lông trắng như tuyết. Chàng đỡ nàng lên bạch mã, rồi nhảy lên con Xích Vân Truy Phong. Hai người ra cương, cho ngựa chạy song song, chốc lát đã ra khỏi thành huyện Sùng Ninh.

Hôm nay, mùa đông đã qua, xuân vừa đến, mặt trời vừa lên, trên không mây ngàn đỏ ối, những làn gió nhẹ thoảng qua, thổi tung sợi tóc huyền của Ngọc Bích. Tô Hùng xoay qua cười nói:

- Người mặc áo mới sắc đẹp có thể bì với Lý Thanh Loan đấy !

Ngọc Bích đôi má ửng hồng, then thùng đáp:

- Tôi quen mặc đạo phục, nay thay bộ áo này, cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Tô Hùng nói:

- Đạo phục đã rộng lại dài, mặc vào xem không đẹp, nhất là cô nương đang tuổi hoa xuân.

Ngọc Bích nhoẻn miệng cười:

- Nếu như sự phụ tôi thấy tôi mặc bộ áo này, chắc phải tức giận, quyết không...

Chàng cười nhạt nói:

- Cô nương đã bị đuổi khỏi phái Côn Luân, theo qui chế trong võ lâm, thì họ không được dùng quy phái riêng mà trừng trị nữa. Cô nương tự do muốn mặc áo gì cũng được, họ

cũng không thể đá động tới.

Ngọc Bích nói:

- Tôi không phải bị đuổi mà là tự ý bỏ chạy xuống núi. Câu chuyện của chúng ta bị đại sư huynh biết hết rồi...

Nàng nói đến đây, như giật mình hỏi:

- Vết thương trên vai của đại sư huynh tôi, có phải huynh đánh không?

Tô Hùng thích ý cười, nói:

- Không sai, tôi không những đánh trọng thương đại sư huynh của cô, đồng thời còn đánh luôn hai đạo đồ gác ở miệng hang nữa.

oOo

Nguyên đêm đó, Ngọc Bích thừa cơ Hoàng Chí Anh nói chuyện với hai đạo đồ, bỏ chạy. Chí Anh đuổi theo một lúc, có ý hoài nghi Ngọc Bích chưa về Tam Nguyên Cung, vội chạy trở lại Trường Xuân Cốc.

Chí Anh vừa chạy tới cửa phòng đá cũng vừa đúng lúc Tô Hùng ở phòng đá chạy ra. Chí Anh quát hỏi:

- Người là ai ? Sao dám tới nơi này ?

Tô Hùng không trả lời, đưa kiếm ra chặt một chiêu tuyệt học, vút qua nhanh như chớp.

Hoàng Chí Anh không tài nào đỡ nổi, lập tức bị nhát kiếm quét trúng tay mặt, máu tươi chảy ra như nước xối.

Tô Hùng sợ Côn Luân Tam Tử chạy tới, thấy Chí Anh bị trọng thương, vội bỏ chạy ra ngoài hang. Lúc chàng đang chạy nhanh, thình lình có một tiếng quát lớn, thì có hai đạo đồ trong bóng tối nhảy ra, đưa kiếm cản đường.

--- oOo ---